Jag ber att få uttrycka mitt varma tack
för den hedersbetygelse, som kommit till del
och särskildt för de hjertliga och lärorika
ord, som vår ålderige lärare nyss uttalat.

Då bjudningen till denna festmåltid
antyddes, var det nog den bjudnes första
tanke att afböja den.

För honom passade det ej att framstå —
den vingskjutne fogeln söker skogens
gömsle för sin smärta —

Och vore något litet gjordt — huru
mycket hade ej lemnats ogjordt —
och hvad är detta något annat än
just en handfull stoft.

Men den tanken trängdes snart
undan af en annan tanke.

Månne det ej ändock kunde vara
godt att tillsammans få känna något
af gemensamhet, gemensamhet i denna splitt-
ringens tid, gemensamhet i kärlek till
den bygd, der vi, under den korta vandrings-
tiden, fått vårt tjäll anvisadt, den bygd

der vi fått se morgonsolen i ~~[illegible]~~ strål-
glans gå upp öfver förhoppningarnes
verld, den [illegible] fält och skog-
der vi se aftonsolen, stunden i pur-
pur och guld måla hänförande bil-
der, huru det måste se ut bortom
jordelifvets gräns?

Kanske också ett dyrbart, fostrande
minne finge ~~an~~knyta sig, som frukt
af vår samvaro — och så kom
eder ringe tjenare hit.

Och nu vill jag berätta Eder
något om hvad jag en gång såg och
hörde.

Det gäller det obetydligaste i verlden,
en knippe torra ris.

De lågo på en vind, det var till och
med ej långt härifrån, på en vind,
tillhörande ett för mig kärt hem på
Näsbyn.

Hvad meningen med denna risknippa,
som till ingenting dugar?

jo! det der har lemnat efter farfar —
sade man mig — han war så känslig
och hade sådant skönhetssinne —
nu har han gått till hvila.

Hans älsklingsställe war lunden
der borta. Dit gick han så gerna,
att grisla björkarne, lille sonsonen
vid handen.

Farfar grislade — och den lille ~~sonsonen~~
drog ihop riset.

Sedan ~~gg~~ gömdes riset här på
vinden ~~det~~ blef den gamles kära minne,
dyra skatt. Nu har han gått till hvila.

Och så gingo åren öfver minnet
och öfver sonsonen — och nu
står denna sonson här inför Eder.

Hans verksamhetsdag är snart
förrunnen — och ännu har han knappt
fått ihop mer än en andra rishög.

Med liflig känsla häraf, tog
han ~~jag~~ emot bjudningen och med
denna känsla utsäger han än en gång sin ~~jag~~ ~~mitt~~

tack för det ~~ett~~ & gåfvan heder
at viljan och tack för hvarje
wänlig dom, som öfver hans skötsam- deröfver fälles.

Och nu låt oss tömma en bägare
för vår nordiska bygds framtid
och lycka!